

PREMIŠLJEVANJE O BOŽJI BESEDI - OKTOBER 2022

V veselem praznovanju beatifikacije Pauline Marie Jaricot

torek, 20. oktober, 2022

Ef 3,14-21; Ps 33; Lk 12,49-53

Premišljajmo

Pavlova želja za Efežane, je temeljnega pomena za življenje tistih, ki so izbrali Kristusa. Odprimo svoja srca, da bomo razumeli: *»da se po veri v vaših srcih naseli Kristus in boste mogli, ukoreninjeni in utrjeni v ljubezni, z vsemi svetimi razumeti, kakšna je širokost in dolgost in visočina in globočina ter spoznati vse spoznanje presegajočo Kristusovo ljubezen, da se boste spopolnili do vse polnosti Božje«*. Naj Kristus prebiva v vas, v vaših srcih po veri. Ostanite zakoreninjeni v ljubezni. Vsak je povabljen, da izbere Jezusa zaradi ljubezni. Ali ni to osnova krščanskega življenja? Ampak morate vedeti, ogenj ljubezni lahko razdeli. Tisti, ki se odločijo za Jezusa, se lahko soočijo s tistimi, ki Jezusa zavračajo ali ga ne sprejemajo v celoti.

Razmislek o ljubezni je mogoče narediti v obliki povratnega potovanja. Dejansko, če Kristus prebiva v našem srcu, bomo živeli v ljubezni. Podobno, če živimo v ljubezni, Kristus prebiva v nas. Zakaj? Ker je Bog ljubezen. Ali nista Ljubezen in Usmiljenje najbolj primerni imeni za Boga? Bog se Adamu in Evi razodeva poln dobrote. Hoče jima dati polno življenje; želi se z njima vključiti v dialog ljubezni. Skrivnost njegove dobrote se kaže v njegovem usmiljenju do grešnika in v njegovih obljubah odrešenja. Postopoma se bodo vezi ljubezni, ki združujejo Boga in človeka, ponovno vzpostavile. Z izbiro Abrahama izmed poganov za prijatelja, izraža Bog svojo ljubezen v obliki prijateljstva. Abraham bo postal Božji zaupnik; Bog mu bo razkril svoje skrivnosti, svoje načrte. Abraham razume in se odziva na zahteve božanske ljubezni. Toda potem, ko je na Božji klic zapustil domovino (1 Mz 12,1), mora vstopiti globlje v skrivnost strahu božjega, ki je ljubezen. Ali ni povabljen, da žrtvuje svojega edinega sina in morda z njim svojo človeško ljubezen? *»Vzemi svojega sina, svojega edinca, ki ga ljubiš ...«* (1 Mz 22,2). Ko vernik odkrije, da ga Bog ljubi, vstopi v logiko psalmista. Tako kot on, lahko reče: *»pojte mu novo pesem, dobro igrajte ob vzkljanju. Zakaj GOSPODOVA beseda je prava, vse njegovo delo je v zvestobi; ljubi pravičnost in pravico, zemlja je polna GOSPODOVE dobrote.«* (Ps 33). Bog izbere Abrahama, vendar kliče številne druge ljudi, ki jim razodeva zahteve svoje ljubezni.

Mojzesu ni treba žrtvovati svojega sina, vendar je celotno njegovo ljudstvo podvrženo preizkušnji, celo vprašanju eksistence, zaradi konflikta med božansko svetostjo in grehom. Mojzes mora napredovati v intimnosti z Bogom. Z Bogom se pogovarja kot s sebi enakim. Bog mu razodeva svojo nežnost, ljubezen, ki je usmiljenje, ne da bi žrtvoval kaj svetosti. Po isti logiki bodo morali preroki opominjati ljudi, da morajo raje ljubiti Boga kot pa častiti malike. Pravzaprav se morajo spomniti, da je Božja ljubezen do Izraela zastonjska. Izrael mora torej ljubiti Boga z vsem srcem in to ljubezen je treba izraziti v dejanjih čaščenja in poslušnosti, katera predvidevajo radikalno izbiro, drago izkoreninjenje. To je resnično mogoče le, če Bog osebno pride obrezat srce Izraela in ga narediti sposobnega ljubiti. Izrael in vsak pobožni Jud bosta postopoma razumela, da je treba premišljevati o Božji besedi in se zavedati, da smo ljubljene od Boga, čigar usmiljeno zvestobo zavezi je treba opevati. Peti moramo o Božji dobroti, milosti in nežnosti (Ps 86,15; Mdr 15,1). Boga je potrebno

ljubiti z vsem srcem in, da se to dokaže, je potrebno včasih sprejeti tudi mučeništvo, kot je bilo v času Makabejcev, pa tudi pri Jezusu, apostolih in skozi celotno zgodovino Cerkve.

Na križu ljubezen odločno razkrije svojo intenzivnost in dramatičnost. V celotnem evangeliju prihaja do delitve med tistimi, ki sprejemajo, in tistimi, ki zavračajo to ljubezen, ob kateri človek ne more ostati nevtralen. Ljubiti Jezusa pomeni v celoti se držati njegove besede in mu slediti tako, da se odrečeš vsemu (Mr 10,17-21; Lk 14,25; Jn 6,60-71). S križem je Bog v celoti poveličan (Jn 17,4); »človek Jezus« (1 Tim 2,5) in z njim vse človeštvo, zaslužita, da ju Bog brez pridržka ljubi (Jn 10,17; Flp 2,9ff). Bog in človek si delita enotnost, v skladu z zadnjo Jezusovo molitvijo (Jn 17). Človek je poklican ljubiti in celo žrtvovati sebe, da bi sledil Jezusu, Kristusu (Jn 17,19). Vsak človek potrebuje Duha, da bi lahko rekel »Abba, Oče« (Rim 8,15), *Amen*, da, res je (2 Kor 1,20) in slavil Kristusa (Jn 16,14). Tako se v nas širi ljubezen (Rim 5,5), ki nas spodbuja (2 Kor 5,14), ljubezen, od katere nas nič ne more ločiti (Rm 8,35-39) in ki nas pripravlja na srečanje dokončne ljubezni, kjer bomo spoznali, kakor smo bili spoznani (1 Kor 13,12). Kakšno veselje je odkriti, da nas Bog ljubi in da sta njegovi imeni Ljubezen in Usmiljenje!

Kristjana tako vodi Duh, da živi s svojim Gospodom v dialogu ljubezni. S tem se približuje sami skrivnosti Boga. Ta Bog govori, kliče, deluje in človek po tej poti dialoga dostopa do globljega, duhovnega znanja. Bog, ki daje svojega Sina, razodeva, da je on tisti, ki napolnjuje z blagoslovi in daje samega sebe iz ljubezni (Rim 8,32). Živi s svojim Očetom v dialogu absolutne ljubezni in tako razodeva, da sta on in Oče »eno« od vseh vekov (Jn 10,30; Mt 11,27), Jezus razodeva, da je sam Bog, kot edinorojeni Sin, ki je v Očetovem naročju in ki nam daje spoznati Boga, to Bitje, ki ga nihče ni videl (Jn 1,18). Ta Bog je on in njegov Oče v edinosti Duha, Bog-Ljubezen. Da, Bog je ljubezen (1 Jn 4,8.16), kot nam tako dobro razlaga sveti Janez.

Beseda Ljubezen je edina beseda, ki nam lahko omogoči, da ugledamo skrivnost Božje Trojice, vzajemnega in večnega daru Očeta, Sina in Duha. Zato razumemo, da ljubezen do bližnjega ni preprosto človekoljubje. Je religiozna; še vedno je taka po svojem vzoru: je ljubezen sama do Boga (Mt 5,44ss; Ef 5,1s.25; 1 Jn 4,11s). Ljubezen je Božje delo v nas. Ali bi lahko bili usmiljeni kot nebeški Oče (Lk 6,36), če nas Oče ne bi učil (1 Tes 4,9), če Duh ne bi izlil ljubezni v naša srca (Rim 5,5; 15,30)? Z ljubeznijo do bratov in sester ljubimo samega Gospoda (Mt 25,40), saj vsi skupaj tvorimo Kristusovo telo (Rim 12,5-10; 1 Kor 12,12-27). Z ljubeznijo, dobrodelnostjo, ostane vernik v občestvu z Bogom (1 Jn 4,7-5,4). Jezusova molitev se glasi takole: *»da bo ljubezen, s katero si me ljubil, v njih in bom jaz v njih«* (Jn 17,26). Ta bratska ljubezen, ki jo poskušajo živeti učenci misijonarji, je pričevanje, po katerem lahko svet prepozna Jezusa kot tistega, ki ga je poslal Oče (Jn 17,21): *»Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen«* (Jn 17,26). Kristusa moramo seveda oznanjati, vendar moramo zanj pričevati tudi z bratsko ljubeznijo, s pozornostjo do ubogih in majhnih, z odpuščanjem, usmiljenjem, ljubeznijo, zlasti z opravljanjem del usmiljenja: svetovati tistim, ki so v dvomih; učiti nevedne; opozarjati grešnike; tolažiti prizadete; odpuščati prestopke; potrpežljivo prenašati nadležne ljudi; prositi Boga za žive in mrtve.

Pierre Diarra,
Svetovalec Papeškega sveta za medverski dialog
Papeška misijonska zveza-Pariz
Katoliški inštitut Pariz
Pariz, 7. november 2021

Besedilo prevedel: *Luka Biščak*